

[Geert-Jørgensen.]

standere en Sinkadus; nu skulde Pistolerne knalde, og saa knaldede Pistolen ganske artigt.

Det ærede Medlem kunde ikke lide, at jeg havde udtalt min Betænelighed med visse Ting i Lovforslaget, som her foreligger, og havde kritiseret andre Ting. Naturligvis spørger jeg ikke det ærede Medlem, hvad jeg maa eller ikke maa i Retning af at kritisere, men det ærede Medlem synes nu slet ikke at fatte, at der ogsaa er noget, der hedder velvillig Kritik, og at der er Spørgsmaal, man stiller, fordi man ikke selv kan se Rækkevidden af de stillede Forslag og derfor virkelig ønsker Retsbelæring. Jeg gad vide, om det ærede Medlem selv kan se Rækkevidden af alle de enkelte Ting i dette Komplex af Love. Derom nærer jeg stor Tvivl. Men det maa jo indrømmes, at det ærede Medlem tog sig drabelig ud og synes at kræve alt eller intet. Hvis det ærede Medlem imidlertid vedbliver med at indtage den Stilling, og hans Parti med ham, kunde det gerne være, at han intet fik.

Jeg er endnu ikke blevet overbevist om, at det sociale Udvalg, der skal nedsættes rundt omkring i Kommunerne, ikke bliver overbebyrdet, især da i de store Kommuner. Jeg er heller ikke blevet overbevist om, at Medlemmerne af det sociale Udvalg vil blive valgt med de Hensyn for Øje, som nu en Gang maa tages, naar henses til de Opgaver, de faar at drøfte, f. Eks. med Hensyn til Børneværnet. Jeg er heller ikke blevet overbevist om, at det i Landkommuner med 3 000 Indbyggere eller med bymæssig Bebyggelse skulde være nødvendigt at oprette et socialt Kontor med daglig Ekspeditionstid, især da, naar man i de samme Kommuner ofte har et Kæmnerkontor. Jeg er heller ikke sikker paa, at det er nødvendigt ved en Lov — og det var det, jeg talte om — at paalægge enhver Kommune at oprette en kommunal Sygepleje eller i Kommuner med over 4 000 Indbyggere inden 5 Aar at bygge Alderdomshjem. Kan man ikke tænke sig, at en Kommunalbestyrelse selv kan finde paa at gøre den Slags Ting, naar det er nødvendigt? Og kan man ikke tænke sig, at de gør det, uden at der skal Paalæg derom i Loven?

I § 34 staar der, at i mindre Kommuner kan der til en forsvarlig Ordning af Alderdomshjem

„sluttes Overenskomst med en eller flere Nabokommuner eller med Bestyrelsen for et eller flere i Kommunen værende private Alderdoms- eller Sygehjem“.

Her staar „kan“ og ikke „skal“, og

her staar heller ikke „paahviler“. Men naar den højtærede Socialminister ikke tør overlade det til Kommunalbestyrelsen i de større Kommuner med over 4 000 Indbyggere selv at ordne den Sag, hvor tør han saa gøre det for disse mindre Kommuners Vedkommende? Og kan man give disse mindre Kommuner Ret til selv at træffe Bestemmelser, saa kan man vel ogsaa give de større Kommuner den Ret.

Det, jeg er betænkelig ved, er ikke det, at der oprettes Alderdomshjem, og heller ikke det, at der oprettes kommunale Sygeplejer; men hvad jeg er betænkelig ved, er dette, at man ved Lov paabyder, at det skal finde Sted. Det er noget af det, jeg kalder Regereri, og det er det, vi fra vor Side er uhyre betænkelige ved. Vi tror paa, at Kommunalbestyrelserne ude omkring paa Landet og i Provinsbyerne sidder inde med det samme Hjertelag, men ogsaa med den samme Fornuft, som man gør her i denne Sal; de behøver ikke paa den Maade at have Pisken over sig, om jeg saa maa sige, i hvert enkelt lille Tilfælde.

Jeg er heller ikke blevet overbevist om, at der har været Mennesker nok til alle de i § 36 nævnte Arbejdsanstalter. Det er muligt, at man paa Sagens videre Gang kan blive overbevist om det; det er jo muligt, man kan belægge det med Tal, med Oplysninger, som viser, at der bliver Mennesker nok til disse Anstalter; men det er i alt Fald ikke noget, man saadan paa Forhaand kan vide. Jeg har spurgt derom, men ingen af dem, som hidtil har forsvaret dette, er fremkommet med noget som helst Talmateriale eller nogen som helst Begrundelse i saa Henseende.

Nej, det vi vil, er altsaa, at Mennesker kan faa Lov at leve i Frihed under Ansvar, ogsaa Kommunalbestyrelserne ude omkring i Landet, saa vidt det nu en Gang kan lade sig gøre; og det kan lade sig gøre temmelig vidt. Paa det Omraade som paa saa mange andre Omraader tror vi paa Friheden og tror, at i samme Grad, som Mennesker har Frihed, faar de og føler de ogsaa Ansvaret.

Det ærede Medlem Hr. Trier bebrejdede mig, at jeg havde talt om, at naar man tog Forsikringskontrakterne fra de bestaaende Selskaber med Hensyn til Ulykkesforsikringen og overførte dem til Selskaber med Monopol, var det noget i Retning af Ekspropriation. Jeg er bekendt med, at naar disse Selskaber tegner lovpligtige Ulykkesforsikringer, hviler det paa en af Staten givne Anerkendelse, og jeg ved ogsaa godt, at Staten kan tage denne Anerkendelse tilbage.